

Quina idea, Barea

La cada vegada més dramàtica proximitat de l'examen de Maastricht, el moment en què els governs dels Quinze miraran amb lupa els comptes de tots els socis de la Unió Europea, condiciona en aquests moments les polítiques que es defensen des de totes les ideologies. Uns a favor del procés cap a la moneda única i molt pocs en contra, tots els polítics es troben en mig d'una autèntica tempesta d'idees, idees per solucionar els problemes que portarà la implantació d'una sola moneda i una sola política monetària a una colla de països tan diferents i tan particulars com els europeus.

Es una situació única a la història. I dóna la sensació que està provocant tants sacrificis i maldecaps com avantatges podrà comportar en el futur. Els sacrificis ja sabem que seran per a tothom, però els notaran més els qui sempre noten més aquestes coses, de classes mitjanes cap avall. Els maldecaps, ara, són per als polítics que han de governar, ja sigui als estats, a les autonomies o als ajuntaments grans, que no saben d'on treure els diners per pagar tots els serveis públics.

Mentrestant, la tempesta d'idees comença a fer que alguns desvariegin. Un dels qui perd l'oremus més sovint últimament és el savi i venerable José Barea, assessor personal del nou president espanyol José Maria Aznar, tot i que s'ha de dir que en Barea està més exposat a sortir-se de mare, perquè la seva missió és precisament animar el debat sobre les reformes econòmiques que s'han de fer, si es vol que en el futur surtin els números. Però de tant animar-lo, la cosa acaba en esperpent.

Barea diu (des del punt de vista dels números freds) que seria millor apujar les pensions cada any segons un IPC especial per a jubilats, que, en lloc de calcular-se com l'IPC normal, només tindria en compte el tipus de despeses que tenen els jubilats. Com que seria un IPC més moderat, no caldria apujar tant les pensions i amb els mateixos diners es podria mantenir més pensionistes. Alarmant. Però el més alarmant és que hi hagi gent

que li hagi donat la raó, com algun membre destacat del prestigiós Cercle d'Economia.

Els jubilats tenen unes despeses diferents de les que tenen els treballadors en actiu. Els casats tenen unes despeses diferents de les que tenen els solters. Les parelles amb fills tenen unes despeses diferents de les que tenen les parelles sense fills. Les famílies que han heretat l'habitatge tenen unes despeses diferents de les famílies que van a lloguer o s'han de comprar el pis. La gent d'Andorra té unes despeses diferents que la

gent del Priorat. Vet aquí una llista perquè José Barea s'inspire per tenir més idees.

Si el sistema públic de pensions no pot aguantar indefinidament, només cal seguir el camí marcat pel pacte unitari sobre aquest tema, el pacte de Toledo: una reforma del sistema que afecti els futurs pensionistes, no els actuals, de manera que les actuals pensions vagin sent substituïdes per les noves de mica en mica, sense traumes ni greuges comparatius. El futur sistema hauria de repartir els diners de les pensions entre tots els pensionistes amb els criteris més justos i equitatius possibles, però això sí, apujant cada any les pensions segons l'IPC, almenys mentre hi hagi inflació.

Als jubilats, com a tothom, els apugen el lloguer segons

l'IPC sense contemplacions. Acceptarien els propietaris dels pisos ocupats per llogaters jubilats un augment més petit del lloguer, calculat només segons l'IPC "per a vells" d'en Barea? Quan la gent ha acabat la vida laboral, com ha dit el democratacristià Ignasi Farreres, no té manera d'augmentar els ingressos, i només li faltaria que li abaixessin la pensió! La reforma de la Seguretat Social ha d'aconseguir això: que les pensions del futur, per modestes que siguin, es puguin pagar i revaloritzar cada any segons la inflació.

Ja se sap que aplicant la llei dels números freds es trobarien solucions ràpides per a tot. Perquè la sanitat i l'ensenyament no costessin tants diners. Perquè les televisions en català no tinguessin dèficit. Però les coses són més complicades, oi? ■

JORDI FORTUNY

"Els sacrificis ja sabem que seran per a tothom, però els notaran més els qui sempre noten més aquestes coses, de classes mitjanes cap avall."